

Iza

en het ruiterbewijs

**Simone
Foekens**

Lezen is dromen
met open ogen

AVI E4

© 2020 Den Hertog B.V., Houten
ISBN 978 90 331 3024 3
www.uitgeverijdenhertog.nl

Illustraties: Michel de Boer

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij digitaal, elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HET RUITERBEWIJS

‘Eventjes maar. Alsjeblieft?’

Iza kijkt haar broer lief aan.

Job haalt zijn handen door zijn rode krullen. ‘Zeur niet zo, Iza. Ik wil graag op Storm rijden. Dat weet je toch? Maar het kan niet. Echt niet. Ik moet leren. Kijk dan.’

Hij wijst op het leerboek dat voor hem op tafel ligt. ‘Weet je wat ik allemaal moet leren?’

Iza schudt haar hoofd.

‘Dit en dit en dit en dit ook nog, en dat.’

‘Zeg nou maar gewoon dat je geen zin hebt in paardrijden,’ zegt Iza. Het klinkt kattig. Zoveel bladzijden moeten leren, dat kan toch nooit?

Job haalt zijn handen weer door zijn haren. ‘Je denkt dat ik een grapje maak, maar het is echt waar. Was het maar een grapje! Ik haal het nooit!’

‘Het duurt nog een half jaar voor je examen moet doen,’ weet Iza.

‘Ik moet echt leren, Iza,’ zegt Job. ‘Ik zou veel liever met Storm en Muis over het strand draven. Dat weet je toch wel?’

Iza knikt. Ja, dat weet ze ook wel. Maar ze wil zo graag paardrijden!

Job was bijna blijven zitten op school. Hij was maar net overgegaan. ‘Met de hakken over de sloot’ noemde papa het. Hij was boos geweest op Job. Job kan wel goed leren, maar ‘hij gooide er met de pet naar’. Dat zei papa. Dat betekent dat Job niet zijn best deed. Hij was veel liever met de paarden op de manege bezig.

Vooral met Storm, zijn eigen paard.

Iza snapt dat best. Zelfs de stal uitmesten is leuker dan huiswerk maken!

‘Ga nou maar.’ Job wappert met zijn hand naar de deur.

‘Ik ga al, hoor.’

Wil dan niemand een buitenrit met haar maken? In de zomervakantie reden ze bijna elke avond. Een paar weken geleden zijn de scholen weer begonnen. Papa en mama hebben bijna geen tijd voor een buitenrit. ‘We hebben het druk, Iza,’ zeggen ze steeds. ‘Over een poosje gaat het beter,’ belooft papa dan. Ze merkt er niets van. Hoelang duurt een poosje eigenlijk?

Papa en mama staan te praten bij de box van Jumper. Jumper is het paard van papa. Hij kan supergoed springen.

‘Kunnen we nog een buitenrit maken?’

Papa lacht en mama zucht.

‘Nee, Iza,’ zeggen ze tegelijk.

‘Je zeurt.’

Dat zegt mama.

‘Het komt wel weer, meis.’

Dat zegt papa.

‘Ook niet eventjes?’ wil ze zeggen. Maar papa en mama kijken zo streng. Ze hoeft het niet te proberen. Dat weet ze als ze zo kijken.

‘Mag ik dan alleen? Het kleine rondje en ik ga alleen maar in stap,’ belooft ze meteen.

‘Echt niet, Iza.’ Ze hoort aan de stem van mama dat ze nu niet verder moet zeuren.

‘Dan ga ik maar even bij Muis kijken.’

Ze sloft naar de box van Muis.

Ze heeft zo vaak buiten gereden. Met Job. Met papa. Met mama. Met hen samen. In de zomervakantie reden ze vaak met een grote

groep. Dan gingen er mensen mee die op vakantie waren op het park dat bij de manege hoort.

Nu zijn de vakanties dus voorbij. Nu heeft niemand meer tijd. Het wordt ook eerder donker. In het donker rijden is niet zo fijn. ‘Stom, vind je ook niet, Muis?’ moppert ze tegen de grijze pony. Muis schudt haar hoofd en briest. Het is net alsof ze zegt: dat is niet stom. Dat weet je best.

‘Ja, dat weet ik ook wel,’ praat Iza verder. ‘Maar ik ken de regels toch wel? En de weg ken ik ook heel goed.’

‘Dat kan wel zijn,’ zegt mama. Ze leunt tegen de box. Iza heeft haar helemaal niet aan horen komen. ‘Toch is het beter dat je eerst je ruiterbewijs haalt. Om auto te mogen rijden haal je je rijbewijs.’ ‘En voor paardrijden je ruiterbewijs,’ vult Iza aan. ‘Moet je dat hebben?’

‘Nee. Zonder rijbewijs mag je niet autorijden. Maar een ruiterbewijs is niet verplicht. Toch is het goed om een ruiterbewijs te hebben. Dan weet je zeker dat je alles weet en kunt om veilig een buitenrit te maken.’

‘Kunt?’ vraagt Iza.

Mama knikt. ‘Je moet niet alleen de regels weten. Mag een paard op het fietspad of niet? Dat soort dingen. Je moet ook goed met een paard om kunnen gaan. Wat doe je als een paard schrikt? Kun je met je paard door een smalle doorgang?’

Iza aait Muis over haar neus. ‘Hmm, Muis houdt daar niet van.’

‘Veel paarden houden daar niet van. Je moet daarom met ze oefenen. Ze moeten verkeersmak zijn. Zo heet dat.’

‘Mam, mag ik mijn ruiterbewijs halen?’

Mama knikt langzaam. ‘Ja, dat mag. Weet je wat? Er zijn vast meer kinderen die hun ruiterbewijs willen halen. Ik zal het vragen bij de rijlessen. Dan oefenen we in een groep. Dat is veel leuker.’ ‘Iedereen wil natuurlijk zijn ruiterbewijs halen,’ lacht Iza.

‘Vast.’ Mama lacht ook. ‘Maar niet iedereen kan meedoen. Alleen de kinderen die goed genoeg kunnen rijden en die van hun ouders mogen.’

HET BOEK

Iza slaat haar arm om de hals van Muis. Ze leunt met haar hoofd tegen het hoofd van Muis. De stugge haren van de manen kriebelen tegen Iza's wang. Wat zou je allemaal moeten leren om het ruiterbewijs te halen?

Job heeft zijn ruiterbewijs al lang. Ze weet alleen nog dat hij het examen spannend vond.

Iza geeft Muis een kus op haar neus.

'Dag Muisie, tot morgen.'

De oren van Muis staan naar voren. Muis is blij. Muis houdt van knuffelen.

Iza voelt of ze de deur van de box goed dicht heeft gedaan. Dan loopt ze langs de andere paarden en pony's in de stal. Wies, het paard van mama. Jumper, het paard van papa. Storm, van Job. Nero, het zwarte veulen, Jolly, het vriendje van Muis. Imka, Marko ...

'O hé, Plukkie. Heb je lekkere muizen gevangen?'

Iza tilt de kat op en kroelt haar zachte buikje.

'Mauw!' zegt Plukkie en ze springt op de grond. Met haar staartje hoog loopt ze weg.

Plukkie is een goede muizenvanger. Dat is nodig in de stal. Er kan nog een kat bij, vindt papa. Mama vindt Plukkie wel genoeg. Iza zou het leuk vinden als er nog een huisdier bij kwam. Ze houdt van dieren. Maar mama vindt dat ze het druk genoeg hebben met de paarden.

'Je mag alleen huisdieren nemen als je er goed voor kunt zorgen,' zegt mama.

Daar heeft ze natuurlijk gelijk in.

Misschien over een poosje. Als papa en mama het niet meer zo druk hebben. Er wordt een nieuwe stal gebouwd. Voor de mensen op het vakantiepark. Dan kunnen ze hun eigen paard meenemen. Er is ook plaats voor een paar pensionpaarden. Dat zijn paarden van mensen die zelf geen stal hebben, maar dus wel een paard. Hm, straks hebben ze twee stallen. Twee plaatsen waar muizen graag komen. Dan moeten er eigenlijk ook twee katten zijn, vindt Iza.

Als Iza de deur van de stal dichtdoet, glipt Plukkie mee naar buiten. Ze drukt haar kopje tegen het been van Iza.

'Wil je toch knuffelen?' zegt Iza.

Ze tilt de kat op.

Met Plukkie in haar armen komt ze de keuken binnen. Papa is

ook net binnen. Hij wast zijn handen. Mama bladert in een boek. ‘Kijk,’ zegt ze tegen Iza. ‘Hier staat alles in wat je moet weten voor het ruiterbewijs.’

‘Moet ik dat allemaal leren?’

Mama knikt. ‘Ja, maar veel dingen weet je al.’

‘Echt?’

‘Ja hoor. Hoe moet je bijvoorbeeld tegen je paard praten?’ vraagt mama.

‘Met lage, zachte stem,’ zegt Iza meteen. Papa en mama hebben dat zo vaak gezegd. Daar hoeft ze niet over na te denken.

‘Zie je wel!’ zegt mama.

Papa droogt zijn handen af. ‘Er staan ook genoeg dingen in die je nog niet weet,’ zegt hij. ‘Maar ik denk dat je het best kunt.’

Mama pakt een papier. ‘Ja, dat denk ik ook. Maud, Noor, Seth en Abel ook. Emma misschien ook wel.’

‘Dat zou een mooi groepje zijn,’ zegt papa. ‘Jullie zitten allemaal bij elkaar in de klas toch?’

Iza knikt. ‘Mag ik het boek mee naar boven nemen?’ vraagt ze. Ze wijst naar het ruiterbewijsboek.

‘Als je er niet te lang in blijft lezen.’

Iza kijkt het kringetje rond. Ze zitten in de kantine van de manege. Iedereen heeft een beker limonade en een koekje gekregen.

Noor zit naast haar. Daarnaast zitten Seth en Abel. Je kunt duidelijk zien dat ze een tweeling zijn. Hetzelfde blonde haar en dezelfde blauwe ogen. Gelukkig heeft Abel een moedervlek op zijn wang en Seth niet. Emma zit naast Abel. Maud mocht niet meedoen van haar vader en moeder.

‘Flauw!’ had Maud op rijles gezegd.

‘Waarom mag het niet?’ had Iza gevraagd.

‘Ze vinden me te jong. Pfff! Als dat zo was, zou je moeder het

toch niet gevraagd hebben?’

Iza wist niet goed wat ze moest zeggen. ‘Misschien mag je volgend jaar wel.’

‘Daar heb ik nu toch niets aan?’ Maud stampvoette.

‘Dat is waar,’ had Iza gezegd. Misschien was het toch wel een goede beslissing van de vader en moeder van Maud. Dat bedacht ze later. Maud is ongeduldig en wordt snel boos. Als je met paarden omgaat, moet je juist geduldig zijn. Stel je voor dat Maud boos of ongeduldig wordt als ze een buitenrit maakt. Arm paard! Het zou er niets van snappen. Als een paard iets niet snapt, kan het raar reageren. Dat kan heel gevaarlijk zijn. Nee, het is goed dat Maud niet meedoet.

Iza neemt een slokje limonade.

‘Hé, Iza, waar blijft je moeder?’ vraagt Abel.

Iza haalt haar schouders op. ‘Net had ze telefoon. Ze zal zo wel komen.’

‘Oké,’ knikt Abel. Hij leunt achteruit op zijn stoel.

Maud zou op het puntje van haar stoel zijn blijven zitten. Ze zou draaien en wiebelen tot haar moeder kwam. Zo is Abel niet. Dat is goed.

‘Moeten we veel leren, Iza?’ vraagt Noor.

Noor vindt het moeilijk op school.

‘Best wel,’ zegt Iza eerlijk.

‘Dat lukt nooit,’ zucht Noor.

‘Jawel!’ zegt Iza.

‘We gaan veel oefenen,’ zegt Emma.

‘Ik weet niet, hoor,’ zegt Noor zacht.

‘Je weet ook al veel,’ zegt Iza. ‘Hoe je tegen een paard moet praten en zo.’

‘Ik haal het nooit,’ fluistert Noor.

‘Natuurlijk wel,’ zegt Seth. ‘Anders had de moeder van Iza je niet

gevraagd.'

'En hadden je ouders geen ja gezegd,' zegt Abel.

'Zo is dat,' zegt Iza. Ze knikt heel hard.

'Ik hoop het,' zegt Noor. Ze kijkt naar haar handen.

Dan horen ze voetstappen. Mama komt eraan.

